

"እናቴ አልዳነችም!....."

(ምናባዊ)

እናት ለልጅ ያላትን ፍቅር መለኪያ፣ ወሰን፣ ድንበርና ግዜ ይኖረው ይሆን?..... በእግዚአብሔር ፈጣሪነትና ፈቃድ፣ ዘጠኝ ወር በመሀጸኔ ተሽከሜ፣ በጭንቅና በጣር አምጫ ወለድኩት። አርባ ቀን ሲሞለው እምነታችን በሚያዘው መሰረት ክርስትና አስነሳሁት። በክርስትና ስሙ ጎይለማርያም ብዬ ስም አወጣሁለት። ጡቶችን እያጠባሁ፣ የምችለውን ሁሉ እያደረኩና የማይጠገበውን የእናትነትን ፍቅር እየመገብኩ አሳደኩት። ወደ ዘመናዊ ትምህርት ቤትም ላኩት። ልጅም ለቁምነገር ቢቃ። ከስልጣን ወደ ስልጣን ተሸጋገረ። ከትልቅ ደራጃም ደረሰ። የኢትዮጵያ ጠቅላይ ሚኒስትርም ተባለ። ጎይለማርያም ደሳለኝ፣ የኔ ልጅ። መቼም የእናት ፍቅርና ስቃይ መሳ-ለመሳ ነው። ትልቅ ደረጃ ላይ መድረሱ የሚያስድስተኝን ያህል፣ "ምን ይሆን? ወይስ ምን ይደርስበት ይሆን?...." የሚለው የሌት-ተቀን ሀሳብና ጭንቀቴን እናት ብቻ ነው ሊረዳው የሚችለው። የጭንቀታችን አይነት ይለያይ እንጅ፣ ልጅ ጎይለማርያምም ለ'ኔ ይጨነቃል። "እናቴ አልዳነችም!.....እጸልይልካለሁ!....." እያለ።

የተማረውና ብዙ ያውቃል የምለውን ልጅ የሚለኝ ባይገባኝም፣ ዝም ብዬ አልፍው ነበር። እየዋለ እያደረ ሲሄድ ግን "ጀሮ ለባለቤቱ ባ'ድ ነው!" እንደሚባለው ሆነና ከጉረቤቶቻችን "ልጅ ሃይማኖቱን ከድቶ!"፣ ከባህር ማዶ በመጣ አዲስ ሃይማኖት እንደለወጠ ተነገረኝ። ደነገጥኩ። ተጠራጠርኩም። ተቆጣሁም። ተናደድኩም። ተገናኝተን እስካናገረው ድረስ ቀኑ 'ረዘመብኝ። ለነገሩ እስካገኘው ሁሌም ቀኑ እንደረዘመብኝ ነበር። ይህ ግን የተለየ ነው። እናም "ምን ቢቃጠሩ ደረሰ ቀኑ!" ነውና ልጅን አገኝሁት። ነገር ግን ገና ሳየው ቁጣየና ንድቴ ሁሉ ናፍቆቱ አጠፋብኝ። እንዴት አድርጌ ልቆጣውስ? እንዴት በዬ ልናደድስ?... ደስ ሲለው ደስ ብሎኝ፣ የከፋው ሲመስለኝ ከፍቶኝ፣ የራብው ሲመስለኝ እርብኝ፣ የጠማው ሲመስለኝ ጠምቶኝ፣ ወ'ቶ እስኪመለስ ድረስ "የሆነ ነገር ይደርስበት ይሆን?" እያልኩ ፈጣሪን እየተማጸንኩና ለአርባ አራቱ ታቦት እየተሳላልኩ፣ መገቢያ በሩን እያየሁ በጭንቀተና በስስት ባሳደኩት ልጅ ለምናደድና ለመቆጣት የእናትነት ልቤ እንዴት ይፍቀድልኝ?። አሁን እንዲህ ትልቅ ሰው፣ ባለስልጣንና ባለ ሀብት ሆኖ እንኳ፣ በልቶ የሚጠግብ፣ ለበሶ የሚያጌጥና ወ'ቶ በሰላም የሚመለስ ይመስለኝም።

የቤተሰብ ጉዳይ እንስተን ብዙ ስንጫወውት ከቆየን በኋላ ግን፣ ስለሰማሁት ነገር ስፈራ ስቸር አነሳሁበት።

"ልጅ!... ለመሆኑ የምሰማው ነገር እውነት ነው?"

"ምን ነገር ሰምተሽ ነው?"

"ጠፍቶህ ነው?...ሀገሩ ሁሉ ስለ አንተ አይደለም እንዴ ሲያወራ የከረመው። መቼም አሮጊት እናት ምን ታመጣለች ብለህ ነው? ለነገሩ ለእኔ ባይገባኝ እንጅ አንተማ ልትነግረኝ ሞክረህ ነበር።"

ሳላስበው እምባዬ በጉንጮቻ ላይ መፍሰስ ጀመረ። ልጅ በድንጋጤ " ምንው በደህናሽ ነው?" አለና አቅፎ ሊያባብለኝና ምክንያቴን ለማወቅ ተጠጋኝ።

"ለመሆኑ ልጅ.." አልኩ ለቅሶየን ለመግታት እየሞከርኩ። " ለመሆኑ...ሃይማኖታችን ከድተህ፣ ሌላ ሃይማኖት መከተል ጀምረህል የሚባለው እውነት ነው?"

እንደማስቅ አለና፣ መሀረም ከኪሱ አው'ቶ እምባዬን እየጠረገ፣ እኔ ወይም ሌላው ሰው እንደሚለው ሃይማኖታችን ሳይሆን የከዳ፣ ትክክለኛውን የክርስቶስን መንገድ እንደተቀበለና እኔም ብቀበል ዘላለማዊ ህይወት እንደማገኝ መከረኝ። የ'ኛ ወይም የ'ኔ ሃይማኖት ትክክል እንዳልሆነና ገና ያልዳን መሆናችን ጨምሮ የመጸሀፍ ቅዱስ ቃል "እየጠቀሰ" ሊያስረዳኝ ሞክረ። "እናቴ አልዳነችም!.....እጸልይልካለሁ!....." አለኝ። እኔም ሁሉ ነገር ግልጽ ሆነልኝ። ለግዜውም ቢሆን እምባዬ መፍሰሱን አቆመ። ልቤ ግን ያለቅስ ነበር።

በራሴ ሀሳብ ውስጥ ገባሁ። ልጅ እኔን "አልዳነችም!" ሲለኝ፣ ስለ እግዚአብሔር እናገራለሁ እያለ " .....በማንም ሰው ላይ አትፍረዱ!....." የሚለውን ህያው ቃል ዘነጋው ይሆን? ምን አልባት መጸሀፍ ቅዱሳቸው ከ'ኛ የተለየ ይሆን? ወይስ ፈረንጆች የ'ነሱን እምነት እንድንከተል ሆን ብለው አሳስተው ተርጉመው ልጅንም አሳሳቱብኝ ይሆን?

ልጅ ጎይላማርያም ደሳለኝ፤ የኢትዮጵያ ጠቅላይ ሚኒስትር እንደሚሉኝ ከሆነ፤ እሱ የሚከተለውን ሃይማኖት ያልተከተለ ሁሉ "ያልዳነና የጠፋ ነው።" ታዲያ ይህን ሳስብ ልቤን ሀዘን ተሰማው። በማን እንዳዘንኩ ግን በትክክል አላወኩትም። አእምሮዬ በሀሳብና በጭንቀት ናወዘ። እንደሰማውትና እውነት ከሆነ፤ ልጅ አሁን የሚከተለው ሃይማኖት ከተጀመረ ሶስትና አራት ሞቶ ዓመት ቢሆነው ነው። ታዲያ ከዚህ በፊት የነበረው የሰው ልጅና አሁንም ከ'ሱ እምነት ውጭ የሚከተለው የአምላክ ፍጡር ሁሉ የጠፋና ያልዳነ ነው። ይህ ደግሞ እንዴት ሊሆን ይችላል?

ሃይማኖት የግል ነው። ይህ የሰው ልጅ የተፈጥሮ ሙብቱ ይመስለኛል። የልጅ ሃይማኖታዊ ግንዛቤ በ'ኔ በእናቱ "አልዳንሽም!..." ብቻ ብሎ የሚያቆም አይመስለኝም። ፈረንጆች እምነትቸውን በዚች ሀገር ለማስፋፍት ስለሚጥሩ፤ ልጅ የያዘውን ስልጣን ከሌላ በማድረግ በሌሎች ዜጎች ላይ ተጽኖ ለማሳደር እንዳይጠቅሙበት ፈራሁ። "ያ'ገሩን በሬ ባ'ገሩ ሰርዶ!" አይደል የሚባለው። "ከኢትዮጵያ ህዝብ ጋር ይጋጭብኝ" ይሆን ብዬ የእናትነት ነፍሴ ተጨነቀች። ጭንቀቴን ሞጥ አድርጌ ልጄን ቀና ብዩ አየሁትና ሁሉንም ባይሆን የተውሰነውን ስሜቴን ልገልጽለት ወሰንኩ።

"እንደ አ'ተ የዚያን ከዚህ አጣቅሽ ማስረዳት ባልችልም 'የጠፋው በግ' ማለት አንተ ነህ። ከልጅነትህ ጅምር እንድትማር ሌት-ተቀን የደከምኩት እምነትክን አጥብቀህ እንድትይዝ፤ ወገንህን ከድህነት እንድታወጣና ሙያህን ለሀገርህ ህዝብ እንድታስተምር ነበር እንጅ፤ የራስህን እምነት ንቀሀና ከድተህ እኔን እናትህን ደግሞ ለማስከድ አልነበረም። መዳን የሚያስፈልግህስ አንተና ያንተ ብጤዎች ናችሁ።"

እምባዬ እንደገና መፍሰስ ጀመረ። የተናገርኩት ልጄን ያስከፈው ይሆን ብዬ ጨነቀኝ። በጥፋተኝነት ስሜት ዓይን-ዓይኑን እያይሁ መለሳለስ ጀመርኩ።

"ዋናው ነገር ለ'ኔ ለእናትህ ኑርልኝ። ደህና ሁንልኝ እንጅ ደስ ያለህን አድርግ።" አልኩት።

እምባዬን እየጠረገ "ደህንነት ከክርስቶስ ነው!" አለኝ።

የሆነ ነገር ብልጭ አለብኝ ። "እኔ ደህንነት ከድንጋይ ነው አልኩ እንዴ ? በክርስቶስ ስለማምለክ ደግሞ...." "ከ'ኛ ወዲያ...." አስቤ የተናገርኩት አይመስለኝም። እናም በእናትና በልጅ መሀል ዝምታ ሰፈነ። የኔ ልብ ግን ማንጎራጎር ጀመረ።.....

"ከሁሉ - ሁሉ፣ ጤፍ ታንሳለች

ከጭቃ ወድቃ ትንሳለች።".....

እናት ምን ግዜም፣ እናታ'ለም ነች!

ሀገር ምን ግዜም ፣ ሀገር ነች!

"ሰልጡን" ኢትዮጵያዎያኖች.....

ዘመናዊ "ልሂቃኖች"....

አምላካቸውን ዘነጉና

ለባእድ አምልኮ ተገዙና፤

ሀዘቡ ወገናቸውን 'ረሱና

ማንነታቸውን ናቁና፤.....

"እኛ ብቻ እናውቃለን"

አጠፋን እንጅ፣ አላለማን

ለየየን አንጅ፣ አላፋቀረን።.....

ተው! ተመከሩ... ተመከሩ!

ከትላንቱ ተማሩ..... ተመራመሩ!

ኢትዮጵያ ግን፣ እጆቿን ወደ እዚህ-በሄር ትዘረጋለች

እያነጋ አንጅ፣ እየመሸ አይሄድም፣ በጽናት ለቆሙ ለአምላክ ልጆች።

የልቤን እንጉርጉሮ ስጩርስ፣ ልጅን አስተውልኩት። ያልጠበቀው ነበርና ድንጋጤና ሀዘን ፊቱ ላይ አነበብኩ።

"በል አሁን 'ይቅር በለኝና' የእናትና የልጅ ወግ እናውጋ።" ስለው ወዲያውኑ እሻታውን አሳየኝ። በውስጡ ግን "እናቴ አልዳንሽም!... አጸልይልሻለሁ!..." የሚል መሰልኝ። በእርግጥ የኔም መንፈስ "የጠፋው በግ!... የጠፋው ልጅሽ!....." እያለኝ ነበር።

-----//-----

ፊልጶስ / ጥቅምት 2004

ለማንኛውም አስተያየት፡ e-mail: philiposmw@gmail.com